Ч. 266. Субота 10 грудня (27 падолиста) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З палати послів. — Справа банкова в угорскім соймі.*

На передвчерашнім засіданю палати послів в дискусиї над буджетовою провізориєю промовляли пп. Граский і Томашевский і по замкненю дискусиї вибрано ґенеральних бесідників.

Ґенеральний бесідник „за“ пос. Козловский закидає президентови кабінету, що зробив кілька політичних похибок, вказує на грізний стан, в який війшла каналова справа, а чого не було би, як би бар. Бінерт відограв був у ній ролю більше активну, але все таки бесідник не стратив до него своїх симпатий. Президент кабінету полишив соймови досить часу до нарад, але бесідник є противний рівночасному скликуваню сесий делеґаций, соймів і державної ради.

Опісля бесідник обговорював буджет і домагав ся, щоби був укладаний в часі, коли міродайні чинники находять ся у Відни. Що правда, не покидає ніколи Відня один урядник міністерства скарбу, відомий із счеркувань. Счеркує він особливо цифри дотично інвестиций, бо поробив з ними дуже сумні досьвіди. Але се не вина того урядника, що в декотрих міністерствах вкрали ся похибки і занедбаня. Специяльно счеркнено інвестицийні цифри при будові доріг а в минувшім році при реґуляциї рік. Ощадність се гарна річ, але не повинна переступати границь. За примір повинні служити нам Німеччина і Франция. Ощадність треба завести передовсім в урядничій та войсковій орґанізациї. Роками говорить ся про зелізничу реформу. Жаліти треба над шабльоном, формалістикою, бюрократизмом і протекцийною системою. Що-до буджету та по більшій части панує тут стаґнация. Фінансова проґрама і закон про льокальні зелізниці не полагоджені. В міністерстві рільництва великий поступ in membris. Однак сумно, що в Галичині виконуванє закона про заразу худоби довело до так острих зарядженнь. Нинішний управитель того міністерства був дуже визначним шефом секциї і взірцевим урядником, яко управителеви міністерства рільництва не стає єму ініциятиви і впливу, подібно як се діє ся в міністерстві публичних робіт.

Дальше обговорював бесідник трактат, заключений з тов. „Австро-Амерікана“, запалковий монополь, підвисшене цін тютюну, дорожню мяса, санацию краєвих фінансів, каналову справу і виплати готівкою. Треба конче перевести фінансовий плян, бо з подібним буджетом не можна іти на довгу мету.

З черги бесідник полемізує з Русинами. В справі каналовій не виключає порозуміня, бо спільна праця конечна. Боронить Поляків перед замітом пос. Олесницкого, немов то про канали не думали серіо. Покликує ся на бесіди Дзєдушицкого, Ґломбіньского і инших. Визначні краєві і заграничні фаховці згідні зі становищем Поляків в тій справі. Дехто хотів вихіснувати хвилеве непорозуміне між Чехами а Поляками, але надармо. Чехи можуть мати свої пляни, але Поляки хотять мати канали. Угорска престольна бесіда заповідає будову каналів. Отже Угорщина може мати канали, а ми ні? Поляки мусять обставати при законі з 1901 р. Політика, що висуває одних проти других, в Австриї не можлива.

Прийшло відтак до фактичних спростовань, в яких забирали голос пп. Ґлібовицкий, Стапиньский, Трильовский, Олесницкий, Левицкий, Диямaнд і Марков. Др. Трильовский закидав русофілам, що при своїх торжественних обходах уживають хоругов о росийских красках.

По фактичних спростованях президент перервав на чверть години засіданє, щоби посли записували ся до голосу для дискусиї

## Летючі листки.

(З французского — Рене Ґружа).

(Конець).

### VII.

Мій кузин Ґабільот має двайцять літ. Є малого росту, сухий, ніжного здоровля. Навіть волосе єго, барви льну і вираз очий вірного пса, сьвідчать, що дитиньство єго минало серед старанної опіки материньскої і на однім занятю, аби дуже докладно, шість рази денно заживати по ложці трану.

Прочитавши одного дня в часописи, що якийсь пан Фалемпін пошукує урядників до свого бюра, почув в собі нагло велику охоту до праці.

Пан Фалемпін, брюнет дуже величавий, котрий провадив бюро убезпечень при улици Шоасель, відправив саме триста сімдесять і другого кандидата на посаду, коли впроваджено з черги Ґабільота до єго кабінету. Поглянув на входячого, котрий зробив на нім добре вражінє і в сей спосіб закінчив питаня, які єму давав:

— А отже, мій приятелю, прошу мені дати свій візитовий білєт.... напишу до вас ....

Взяв білєт, котрий єму подав мій кузин і (прошу собі се добре запамнтати) сховав єго до кишені жакета.

Отже, треба додати, що пан Фалемпін був славним крутієм і зарозумілим брехачем, котрий внаслідок свого успособленя був нараженин на тисяч ріжних авантур.

Мій кузин Ґабільот заледви відійшов, коли пан Фалемпін, після свого поганого звичаю, вийшов до сусідної каварні на келїшок горівки.

Якийсь добродій, поважно і строго виглядаючий, стояв там приглядаючи ся грі в шахи. Фалемпін заняв місце коло того пана, котрий по кількох посуненях грачів, замітив, що був би инакше грав.

— В такім случаю ви би програли! — закликав Фалемпін.

— Ви не розумієте ся на тім!

— А ви також ні!

— Пане, ви є дурний!

— А ви Жид або муляр!

Пар!... паф!... два рази поличників!

Паф строгого вигляду кидає свій білєт в ніс Фалемпінови, а Фалемпін виймаючи також свою карту візитову, відкидає єї в ніс свому противникови....

Потім оба, затискаючи широким рухом капелюхи на захмарені чола, виходять з каварні.

В годину по тій сцені двох панів в чорних сурдутах стає перед мамою Ґабільот.

— Пан Серафин Ґабільот? — питає старший.

— Мій син сейчас буде панам служити— відповідає поважна дама.

Два пани увійшли до сальону, де не задовго прийшов мій кузин Ґабільот.

— Догадуєте ся, пане, що нас ту спровадило? — каже один з них.

— Мій Боже... — відповідає з ваганєм Серафин Ґабільот, солодко усьміхаючи ся, — признаю ся, поняти не маю...

— Подібна недогадливість дуже нас дивує, мій пане... Як видимо, посідаєте пане більше зухвальства ніж памяти!... Перед хвилею в каварни ді Комерс позволилисьте собі образити, а навіть ударити приятеля нашого, капітана Рашасу. Та справа не може инакше закінчити ся, як тілько кровію...

— Алеж то помилка... — застогнав мій кузин. — Присягаю ся панове, що ніколи в житю не обидив я нікого, а тим більше капі...

Оба пани не дали єму докінчити. Зміряли єго повним погорди зором і відійшли тріскаючи дверми.

Того самого вечера принесено лист отворений до дому мого кузина, котрий обіймав тілько ті слова:

„Ви є тхором, пане!... Полагоджу мій рахунок з тобою, натягаючи тобі уха! Підписаний: Рашасу“.

Перестрашений, Серафин Ґабільот не сьмів показати ся на улици через три дни. Четвертого дня задля болю зубів, так страшного, що всі другі вгляди пішли в забуте, побіг до дентиста, коли нагло впав майже в обійми пана Фалемпін.

— Ах, добрий день, пане... пане того... якжеж? Я забув! Я хотів попросити вас до себе, але десь згубив ваш білєт... В кождім разі справа полагоджена. Від тепер є ви моїм се-

над предложенем про банковий привілей, котра буде отворена на найблизшім засіданю.

О год 7 вечером розпочала ся дебата над наглим внесенем п. Пахера в справі почтових официянтів. О год. 7 м. 10 наради перервано і засіданє замкнено. Слідуюче в понеділок перед полуднем.

Опозицийні партиї угорскі Юшта і Кошута старали ся всіми силами, аби не допустити до внесеня банкового предложеня в соймі, однако ті їх заходи не удали ся. Банкове предложенє внесено передвчера і его принятє є більше як імовірне. Коли однако не має під тим взглядом запанувати стан ех lex, то банковий привілей повинен бути відновлений перед днем 1 січня 1911 р. Отже не могучи инакше пімстити розбитя своїх намірів, хоче опозиция угорска бодай не допустити, аби предложенє було на час ухвалене.

Дискусия над предложенем розпочала ся на передвчерашнім засіданю. Перший промовляв п. Львасі з партиї Юшта і виступав против правительства, що не перевели доси закона о виплатах готівкою.

Відтак як головний бесідник опозициї виступив п. Польоний. В своїй бесіді нападав головно на міністра скарбу Люкача, котрому закидав, що кілько разів розходило ся о народні угорскі права, ніколи не станув по стороні народу. В часі бесіди Польоного сторонництво правиці кілька разів робили др. Люкачеви овацию.

# Новинки.

**Львів, дня 9-го грудня 1910.**

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував помічничого лікаря карного заведеня у Львові дра Кароля Ґайсіга головним лікарем в тім заведеню.

— **До VII кл. ранґи** посунув п. Міністер просьвіти між иншими слідуючих професорів шкіл середних: Теоф. Ербена в І польс. гімн. в Станиславові; дра Ант. Яворовского в VII гімназиї у Львові, Юл. Лятковского в II гімн. польск. в Станиславові і Захар. Дембіцера в І гімн. польской в Станиславові.

— **Незвичайне веремя.** По великих заметелях снігових нараз так потепліло, що нині у Львові маємо майже весняний день. З рана було вже 5 степенів тепла. За то мусять Львовяни бродити в болоті і сніту на улицях оминаючи дручки уставлені на тротоарах для остережения перед спадаючим з дахів снігом. То однак не перешкаджає, щоби одному або другому прохожому впав осуг сніговий на голову. За то в Росиї надходять вісти про дуже страшні морози і великі заметелі в Закаспійскім краю. На шляху закаспійскої зелізниці застрягло 20 поїздів товарових а страшна заметіль лютить ся дальше. Також кілька поїздів особових стоїть серед поля і не можуть дальше їхати а подорожні голодують. З причини, що робітники задля лихої одежі не хотять розкопувати сніг, завізвано войско. Вздовж ташкендскої зелізниці застрягло також кілька поїздів в снігу. Коло Перовска і Казабиньска замерзло 200 Кірґізів і згинуло 500 коний. Морози на степах доходять до 35 степенів Реоміра.

— **Справдешна чудасія.** Під заголовком „Современная русская думка“ помістив оногдашний „Руслан“ в новинках слідуючу гарну й вельми замітну статейку:

„Найбільшим поетом москвофільскої парафії перед кількавайцяти роками був Димитрій Г. Третяк. Із численних его поезий на безсмертну тему про ъ, ы і ѣ не втратив своєї вартости вірш, закінчений многоважними словами:

Чому-жь духъ злый пхає рыло,
Тамъ, где нашь святый Кирило
Умно сдѣлалъ я прекрасно!
Лишь туманамъ то неясно...

Сї слова о много перевисшили бистроумне „двоестишіе“ пок. Богдана А. Дідицкого:

Сонце заходитъ, мѣсяць восходитъ,
Отъ того двойное свѣтло походитъ...

Але минула ся золота доба москвофільскої поезиї і тепер — здасть ся — найбільшим москвофільским поетом є Іван Ф(едорич?) Федоричка, поет мало відомий, може бути, що лише нам, за що ми его сердечно перепрошуємо. Его „современная русская думка“, надрукована в „Голос-ї Народ-а“ ч. 44, дуже нам сподобала ся. Тут поетичне серце п. Федорички мучить ся від того, що на хрест розпинають усе, що лиш „русским духом“ пахне і він своїми віщими очима добре бачить, де корінь лиха:

Одной невьки одні дѣти, а другъ другу
[шкодять,
Отецъ съ сыномъ, сусѣдъ съ кумомъ за чубы
[ся водятъ.
Отецъ русскій старой даты, стрыйко укра-
[инецъ,
Сынъ социялъ, зять радикалъ, наймитъ мазе-
[пинецъ.
Отецъ иде русскимъ путемъ, стрыйко кляне
[русса,
Сынъ до лѣса, зять до бѣса, наймитъ до
[кракуса.
Одинъ шіе, другій поре, третій фабрыкуе,
А четвертый изъза плота съ дручкомъ атакуе.
Гвалтъ! — несчастье, — безголовья, днесь на
[Руси лонѣ,
Чудасія, якъ при вежи въ древномъ Вави-
[лонѣ.

Чудасія! — скажемо і ми з паном Федоричкою. Він правду написав. А що найважнійше, сам собою дав приклад того вавилоньского „столпотворенія“, яке в нас тепер зростає щораз більше. Бачимо, що він российскої мов не знає і пише по нашому: однак посилає свій вірш до „Голоса народа“ і там „атакує“ від себе, кого не повинен. А притім він плаче, що в нас „русскій языкъ ненавидять“ і „рускихъ переслідують. „Чудасія тай годі! — треба ще раз сказати“.

Стілько „Руслан“ а ми скажемо від себе: Чудасія п. Федоричка дасть ся легко пояснити: его вдачна поезийка показує наглядно, що чувство і серце вяжуть его з тим народом, з якого вийшов, але обаламучена голова тягне его куди инде, до якогось народу, котрого не видів і не знає. Ось поясненє „чудасії як при вежи в древнім Вавилоні“.

— **Візитация еп. Ортиньского в Дітрайт.** Американьска „Свобода“ доносить: Преосьв. еп. Сотер був від дня 5 до 8 падолиста на канонічній візитациї в місті Дітрайт (Detroit— первістно французка кольонія: Детроа) в удільний державі Мічіґен. Привіт Преосьвященого був величавий. Всї братства з відзнаками і прапорами та з хоругвами і множество народа вийшли кілька бльоків наперед, очікуючи приїзду Преосьв. з зелізничого двірця. О год. 7. вечером повитали процесиї і братства Преосьвященого, що приїхав в супроводі місцевого душпастиря о. М. Лукавского, о. В. Петрівского з Чікаґо і кількох сьвящеників лат. обряду. Коли похід рушив до церкви, здвиг народа збільшив ся втрое. Около 8 год. станув похід коло брами триюмфальної, де Преосьв. Епископа привитав місцевий предсїдатель хлібом, сілю і медом. Відтак рушив похід до церкви, де Преосьвященого привитав місцевий душпастир і вручив церковні ключі. Опісля відправив Преосьв. Сотер молебен і з трону промовив до людий, що битком наповнили невеличку, але гарно украшену церков. По науці відправив Преосьв. Епископ суплікацию і поблагословив Найсьв. Тайнами. — В неділю 6. падолиста по утрени відправив Преосьв. Епископ торжественну Службу Божу в асистї о. Лукавского і о. Петрівского. По службі Божій знов прекрасна наука. Вечером о год. 6. вечірня, наука, суплікация і благословенє Найсьв. Тайнами. О год. 7½ дали Русини-співаки з Дітрайт прегарний вокально-декламацийний вечерок в честь Преосьвященого. Співи і декламациї до живого тронули Преосьвященого, так, що не мав слів подяки за тую китицю цьвіточків, хотяй осінних, але в інспектах щирих, руских сердець виплеканих. В понеділок рано зложив Преосьвященний кілька візит, а заразом по полудни приняв ревізити епископа айрийского і міских урядників. В навечерє сьв. Димитрія відправив Преосьв. Епископ литію, мав знов прекрасну науку і поблагословив нарід Найсьв. Тайнами. Ві второк дня 8-го падолиста на сьв. Димитрія мав Преосьв. Епископ службу Божу, а по сл. Б. прощальну науку, котрою всїх присутних до плачу порушив.

— **Знов шпигуньство в користь Росиї.** З Сокаля доносять до львівских ґазет, що тамошні власти викрили трійку, яка займала ся шпигуньством в користь Росиї. Одним з тої трійки має бути респіцієнт сторожі скарбової Йосиф Сіяк, відтак его жінка і якийсь нібито российский революціонер Йосиф Рафальский. Сіяка переношено, кажуть, з одного місця на друге, позаяк его поведенє було підозріне. Тепер був він в службі і мешкав в Лещатові

---

кретарем... І слухайте, пане, скоро ви тут є, будете мені товаришити до одного пана, з котрим мушу полагодити одну справу... Ваша присутність буде мені потрібна! Зачіплений молодець надармо представляв, що черенний зуб справляє єму страшний біль. Пан Фалемпін заручає єму, „що се перейде в дорозі“ і удали ся на улицю Шоасель.

Пан Фалемпін війшов до дому ч. 215 і випереджаючи мого кузина, вибіг скоро на другий поверх, а потім задзвонив нагло до дверий на право.

Двері отворили ся.

— Чи пан капітан Рашасу дома? — запитав.

Слуга подав потакуючу відповідь, а п. Фалемпін війшов зі своїм новим секретарем, котрий позеленів зі страху.

В комнаті, на коритари було чути якісь голоси. Пан Фалемпін впав там як буря, коли Серафин Ґабільот лишив ся майже умліваючий на порозі.

— Нарешті знаходжу вас, капітане Рашасу!... Трохи запізно!... Що се, до лиха! Чи войсковий утікає коли з поля? Чого еще треба мій пане, щоби вас змусити бити ся?

Капітан і два знакомі, з котрими розмавляв (а в котрих Серафин з зростаючим перестрахом пізнав своїх двох страшних гостий з понеділка) встали, як оден муж...

— До тисяч шабель! Ото безличність, якої еще не стрінув я в житю!... Мої сьвідки візвали вас, щобисьте їм прислали своїх. Ви відмовили... Чекайте, пане; я обіцяв, що накручу вам уха і дотримую слова, обивателю Ґабільот!

Противники мали вже кинути ся на себе, коли поруше́нє сьвідків затримало їх в загорілости.

— Але сей пан не є паном Ґабільотом котрий вас образив!... Той Ґабільот, є там, на порозі!

Капітан не дав собі того два рази повтаряти... Не старав ся навіть на разі розвязувати тої загадки. Копаючи, кулакуючи, напав на мого бідного кузина, котрий верещав під небеса.

Вкінци капітан, чуючи ся вичерпаним, відітхнув... Тоді наступило виясненє: білет візитовий, кинений в лице капітанови Рашасу підчас сварки в каварни ді Комерс, був білетом Серафина Ґабільота. Звідси ціла помилка.

Та авантура не полагоджувала справи Рашасу — Фалемпін, але нерви акторів тої комічної сцени знайшли ся в такім стані розвеселеня, що постановлено подати собі руки і потвердити згоду бенкетом.

Що до мого кузина Серафина, той був змушений через шість днів полежати в ліжку. Пан Фалемпін винагородив его однак, іменуючи его після даної обітниці своїм приватним секретарем з платнею шістьдесять пять франків місячно. В заміну вимагає ледви чотирнайцять годин праці денно!

То всьо є одним більше доказом, що скорше чи пізнійше на тім сьвіті мусить бути віддана справедливість правдивій відвазі, а чеснота отримує все надгороду.

коло Бобятина, місцевости положеній близько росийскої границї, а его жінка була в тій місцевости учителькою. Сіяк жив в тісних зносинах з Рафальским, котрий часто переходив через росийску границю і то звернуло увагу властий, котрі почали слідити Сіяка, аж остаточно приїхав з Мостів великих комісар староства і арештував его. Ревізия переведена в домі Сіяка мала, кажуть, викрити дуже компромітуючі его подрібности. Рафальский мав бути посередником, котрий переносив за границю призбираний Сіяком материял. Сіяка відставлено до арешту до Львова, а жінку его полишено на місци зі взгляду на трое дрібних діточок. Прихоплено також і Рафальского, котрого поки що уміщено в сокальскім арештї, звідки его сими днями мають відставити до Львова.

— **Дрібні вісти**. В Монастириских прокидае ся небезпечна хороба, звана заковязию карку або чужим словом менінгітіс. До місяця померло там двоє людий на ту хоробу. — На оногдашній розправі, на котрій судили Ґуральского і Пташника, явило ся в авдиториї 50 жандармів, участників школи жандармериї під проводом офіцирів курсових. Цілию тої візити було поучити участників курсу на практичнім примірі о судовім поступованю. — Львівска поготівля ратункова уділила в місяци падолисті с. р. помочи в 740 случаях. Службу санітарну виконувало 12 лікарів, 4 послугачів санітарних і двох візників. — Громада Делятин розписала конкурс на громадского ветеринаря з реченцем до 15 грудня. Платня ветеринаря 920 кор. річно. — П. Леонія Улям згубила зарукавок вартости 50 кор. а п. Ем. Мельбехова зарукавок вартости 80 кор. — Краєвий суд карний відставив на інспекцию поліцийну 23-літного Сильвестра Коломийского з Балучина, золочівского повіта, котрий був обжалований о злочин крадежі, але лікарі-психіятри признали его хорим на умі і длятого дохоженє застановлено. Коломийского відставлять до громади приналежности.

— **Два самоубийства**. В середу вечером відобрав собі житє отроєнєм один з молодших лікарів др. Станислав Бляйм, в своїм помешканю при ул. Домініканьскій. Через цілу ніч ратувало его кількох лікарів, але безуспішно а вчера рано около 8 год. він помер. Причиною самоубийства мала бути нещаслива любов. — На Замарстинові отроїла ся карболевим квасом 80-літна старуха Мария Райнерова, вдовиця. Причиною самоубийства була нужда і брак сил до праці.

## Телеґрами.

**Краків** 9 грудня. Кароль Чеч, властитель більшої посілости в Бержанові, маршалок ради повітової в Вілички, посол на сойм і віцепрезес краківского товариства рільничого, помер тут вчера нагло. Вийшовши вчера о 5 год. вечером від одного із своїх знакомих, впав на брук і закінчив житє.

**Берно моравске** 9 грудня. Дирекция Північної зелїзниці доносить: На лінії Берно-Прерів межи стациями Люльч і Вішав настало в наслідок того, що насип усунув ся, ушкодженє шляху на просторі 200 метрів. Рух особовий відбуває ся за помочию пересїданя, а рух товаровий здержано на тиждень.

**Відень** 9 грудня. Палата послів приступила до першого читаня закона банкового. Перший промавляв пос. Голї.

**Петербург** 9 грудня. На оногдашнім засіданю просьвітної комісиї думи викликала велику сензацию заява представителя міністерства просьвіти, що правительство відмовляє внесеня що року до буджету суми 10 міліонів рублів на введенє загального научуваня. З тої причини „Реч" помістила остру статю, стверджуючу, що правительство взагалї відмовило завести загальне научуванє.

**Льондон** 9 грудня. Доси вибрано: 147 лібералів, 193 уніоністів, 28 з партиї праці, 45 приклонників Редмонда, 5 з партиї О'Бріена. Лібeрали зискали 13, уніоністи 19, партия робітнича 4. Межи вибраними суть міністер Черчіль і проводир партиї праці Барнес.

## Надіслане.



## Рух поїздів зелізничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

### Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: 2·30, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

### Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36. 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

**З Личакова:**

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

# БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

## у Львові.

**Филії:** в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

## КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

### Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

---

### ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

---

**БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ**

**числ льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.**

### ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

---

### Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переxованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☞ Надто заведено на взір заграничних институций так звані

## Сховкові депозити
## (Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зар дом І. Недопада.